

Sygn. akt II CSK 192/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w L.
przeciwko A. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. przyznaje adwokatowi M. J. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...), kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta
złotych) podwyższoną o stosowną kwotę stawki podatku od
towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc
prawną udzieloną pozwanej z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym;**

**3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7200 zł
(siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 czerwca 2015 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia

wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Przesłankom tym nie odpowiadają jednak problemy wskazane przez skarżącą. Powołała się ona na cztery szczegółowe kwestie związane z prowadzeniem postępowania przez Sąd drugiej instancji. Wszystkie te problemy odnoszą się jednak do regulacji prawnych, które ze swojej istoty zakładają pewien margines oceny sądu rozpoznającego konkretną sprawę. Dotyczy to, po pierwsze, możliwości prostowania z urzędu pomyłek stron, po drugie zaś pokrewnego pytania o możliwość zwrócenia się o wyjaśnienie treści wniosku sformułowanego w apelacji. Po trzecie, istotnego zagadnienia prawnego nie może stanowić także pytanie o możliwość oddalenia apelacji, w której wniosek o orzeczenie reformatoryjne zakłada zasądzenie świadczenia nie na rzecz skarżącego, lecz osoby trzeciej. Wszystkie te problemy pozostają zbyt silnie powiązane z oceną dokonywaną na gruncie konkretnych okoliczności faktycznych, by mogły stanowić podstawę istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu. Wreszcie skarżąca wskazuje na rzekomo rozbieżność ocen co do stosowania art. 162 k.p.c., nie określa jednak w żaden sposób, na czym rozbieżność ta ma polegać.

Ponadto, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza

uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu orzeczono na podstawie § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801).

W pozostałym zakresie o kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.